

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

gave. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at bede justitsministeren om overfor undervisningsministeren at gøre disse synspunkter gældende.

Det er sagt, at seksualundervisningen må være hjemmenes opgave. Jeg har nu det synspunkt, at man må se sandheden i øjnene. Man må forstå, at det er kun få hjem, der evner det, og man må erkende, at mange unge ikke ønsker at få sådanne oplysninger fra deres familie. Man må også se, at ikke alle familieforhold er ideelle, hvilket kan gøre det endnu vanskeligere for forældrene at give børnene denne oplysning. Det er jo ikke gjort med at sige, at de skal gøre det.

Altfor mange ganske unge kommer i nød til skade for sig selv og til skade for børnene. Mødrehjælpen i København havde i fjor ca. 200 henvendelser vedrørende unge under 17 år, 14—15-årige og 16—17-årige. Det er talende tal, der efter min mening viser, at der må gøres et forsøg på et forebyggende arbejde i tide, men dette arbejde skal selvfølgelig også have den etiske side med og skal gå ud på at oparbejde ansvarsfølelse hos børnene og de unge.

Det er med tilfredshed, jeg ser, at lovforslaget følger kommissionens forslag om statsstøtte til kommuner og private foreninger eller organisationer, som påtager sig et oplysningsarbejde med hensyn til seksualhygiejne, således at det kan blive iværksat, hvor stedlige forhold taler derfor. Her er jo ikke tale om, at der skal oprettes rådgivningsklinikker; her er tale om, at der kan gives en statsstøtte, en opmuntring til, at kommuner eller andre på stedet tager sådanne opgaver op, hvor de stedlige forhold taler derfor. Når man ser på den søgning, rådgivningsklinikken i Aarhus har, tror jeg, man må erkende, at der ad denne vej kan gøres et nyttigt arbejde.

Jeg er ligeledes tilfreds med, at der åbnes adgang til, at mødrehjælpsinstitutionerne i større omfang end hidtil kan give sådan vejledning, men jeg beklager meget, at vi

ikke har noget lovforslag for os, der drager de praktiserende læger ind i dette vejledningsarbejde. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, hvorfor man ikke har fulgt svangerskabskommissionens forslag med hensyn til af inddrage oplysning om svangerskabsforebyggende metoder i svangerskabshygiejneundersøgelserne. Jeg er klar over, at det er en anden minister, der skal fremkomme med et sådant forslag, men det må vel være justitsministeren som ansvarlig for lovgivningen om svangerskabsafbrydelse, der rejser sagen. Når man ikke har fulgt svangerskabskommissionen på dette punkt, er det vel ikke, fordi det ville koste ca. 400 000 kr. årligt? Eller er det, fordi man ikke regner de praktiserende lægers arbejde på dette felt for tilstrækkelig værdifuldt?

Jeg kan også slutte mig til kommissionens forslag, som ligeledes er optaget her i ministerens forslag, om, at der i tilnytning til Københavns og Aarhus universiteter oprettes to forskningsklinikker for at finde frem til bedre og specielt sikrere metoder end de hidtidige.

Det forebyggende arbejde, som jeg hidtil har talt om, retter sig særligt mod opdragelse og oplysning. Et andet forebyggende arbejde retter sig mere mod samfundsforhold af økonomisk art, som har indflydelse på ønsket om abort.

Selvom nu seksualoplysningen forbedres og økonomiske hjælpeforanstaltninger i rimeligt omfang gennemføres, kommer vi ikke uden om at give adgang til svangerskabsafbrydelse, ikke alene hvor der er tale om de såkaldte etiske og eugeniske indikationer, eller hvor der på grund af sygdom er alvorlig fare for moderen, men også, som hidtil, når faren for moderens liv eller helbred er begrundet i andet end sygdom. Som jeg tidligere sagde, mener jeg ikke, det er muligt at skabe helt klare regler, således at der aldrig kan være tvivl om, hvordan en afgørelse vil falde ud, men man bør naturligvis i den udstrækning, hvori det er muligt, i loven fastsætte, hvilke forhold der